אלבומים חדשים

תתחדשו

חברי ההרכב "אל המשורר", שהופכים את חיים נחמן ביאליק לעדכני, ואושיק לוי באלבום קאברים משובח מראים שגם לחדש צריך לדעת

בשנים האחרונות לא מעט מוזיקאים חוזרים אחורה לספרות העברית, ובוחרים להלחין שירים משוררים. חברי ההרכב "אל המשורר": בועז אלברט, חי שושן, טל גולדברג ואורי מייזלמן, החליטו לקחת את הענין שלושה צעירים קרימה, ולהתעמת עם שירי המשורר הלאומי, חיים נחמן ביאליק, בהפקתו המוזיקלית של אייל תלמודי.

הפרויקט, שיעלה לראשונה על הבמה בפסטיבל תל אביב למוזיקה, מארח כנגנים שמות מוערכים מסצנת המוזיקה המקומי ובהם אסף תלמודי, נעם רותם ועוזי פיינרמן. אז מה בתפריט? ספרון מהודר הכולל 13 טקסטים מוכרים ("לא זכיתי באור מן ההפקר") ופחות מוכרים ("אל המשורר"), שדומה כי אף אחד מהם לא זכה בעבר להיות מולחן. ביוגרפיה קצרה מלווה בתמונות, סיפורים וציטוטים, וכמובן דיסק שירים העוטף הכל בצורה קומוניקטיבית המערבבת קאנטרי, פולק ועיבודים לגיטרות חשמליות.

נכון ששובצו כאן כמה שירים, שאולי כראי היה לבחור טובים מהם להלחנה ("רק קו שמש אחד", "ים הדממה פולט סודות"), ושירים שלחניהם לא

זורמים עם השיר אלא תוקעים אותו במקום ("לא זכיתי באור מן ההפקר"), אבל בסך הכל התוצאה הסרפית כוללת שירים מצוינים ("הלילה ארבתי", "לבדי", "הקיץ גווע", "היה ערב הקיץ"), ולצידם הפתעות נעימות ("עיניה", "על השחיטה", "משירי החרף א", "לנתיבך הנעלם").

משום מה אני מתקשה לצאת מן התחושה שכל השירים, ללא יוצא מן הכלל, קיבלו גוון מוזיקלי שדומה לה שאפשר למצוא בעיקר אצל להקות דתיות, אבל דומה שהדבר נגרם בגלל היראה והכבוד שאיתם ניגשו "אל המשורר" לעבודה, על שירים שכמעט כולם נכתבו לפני מעל מאה שנה.

כנראה שאם היה נשאל היום למשמע שירי "אל המשורר", היה ביאליק מרוצה מכך שכמעט שמונים שנה לאחר מותו מצאו מוזיקאים צעירים רלוונטיות חשובה ביצירותיו.

"אל המשורר", נענע דיסק, 2010.

ואם כבר עוסקים בפרויקט של שירים חוזרים ובפסטיבל תל אביב למוזיקה, אז אושיק לוי, שהוציא לא מזמן את אלבומו "קול וחומר", הכולל חידושים מפתיעים לשירים משלושת העשורים החולפים עם ייצוג נכבד לשירי רוק משנות התשעים, יתארח במסגרתו במפגש אמן-קהל, וכנראה יספר על פרי עבודתו במהלך שלוש וחצי השנים האחרונות עם המפיק המוזיקלי זיו ריינר, שגם ליקט את שירי האלבום. כשהוסר הלוט מעל יצירתו של לוי - התגלו גרסאות אישיות, מרתקות, אפלוליות וכמעט תמיד שונות בתכלית מביצועיהם המקוריים, ולצידם שני שירים שמצאו עצמם לכאן בהפתעה: גרסה מסומפלת ל"לישון לישון" (בו בית אחד בקולו

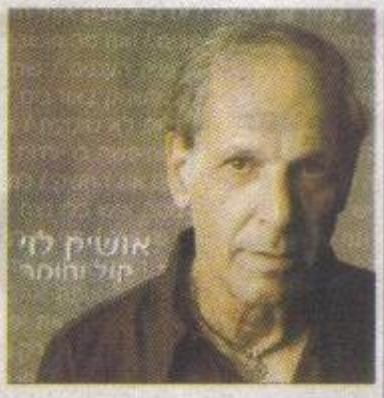

המעודכן של לוי), שהכינו גיא שמי ("אינקפציה" ו"מרסדס בנר") ולני בן בסט ללא ידיעתו. ו"ילדה שלי", שכתבה בתו נועה לרגל יום הולדתו ה-65, ולצורך העבודה עליו נעזרה בארי גורלי וברייגר. לעומת "עצוב בלעדיך" של אביב גפן, "איש בלי נצח" של "החברים של נטאשה" ו"סיכוי קלוש" של שרון הולצמן, שיצאו די קרובים למקורם, "שקט" של "נקמת הטרקטור" קיבל עיבוד קודר וביצוע מרוחק שנות אור, כולל דיאלוג הזוי וספונטני בצרפתית. "שלמונזה" של "משינה" הפך לסוג של שנסון צרפתי, וחשף פתאום את המילים היפות שהסתתרו בין התווים, "חור בלבנה" של הרוקפורים קיבל את קולו העמוק של לוי, את הפסנתר הרגיש של שלומי שבן ואת הצ'לו החד של מאיה בלזיצמן (שניגנה בעבר עם רוקפור), והוא מבחינתי הטוב שבשירי האלבום.

אין ספק. השילוב בין שירים לא שחוקים, הפקה מוזיקלית לא כבדה וההגשה המיוחדת של לוי - הופך את "קול וחומר" לאחד מאלבומי השנה.

"קול וחומר", אושיק לוי, "הייי מיוזיקיי" 2010.

"אל המשורר" - שרים ומספרים ביאליק, מופע השקה חגיגי לרגל צאת ספר-דיסק. 22.10, 14:00, צוותא 3

"קול וחומר", אושיק לוי, פסטיבל תל אביב למוזיקה, 22.10, 22:00, צוותא 2

רוקולנו
"דיוויד בוא
וחברים", הערב
(15.10) 22:00
סינמטק חיפה